

СРЕБЪРЕН ЕЛИТ

SILVER ELITE

Copyright © 2025 by Dani Francis

© Мариана Христова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5388-6

ДАНИ ФРАНСИС

**СРЕБЪРЕН
ЕЛИТ**

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ:
МАРИАНА ХРИСТОВА

 ciela

*На жените, които помитат всичко по пътя си.
Тази книга е за всяка битка, която сте водили,
и всяка преграда, която сте разбивали.
Вие ме дарявате с вдъхновение всеки ден.*

ГЛАВА 1

Израснах в непрогледен, непрестанен, задушаващ мрак.

Иска ми се да преувеличавам, но не е така. Бях едва петгодишна, когато чичо ми ме измъкна тайно от града и ме заведе да живея в Черните земи – място, сякаш излязло от детски кошмари. Гора, в която цареше постоянен мрак. Спомням си как се ококорих, когато я видях за първи път: зловещата черна мъгла, която се надигаше от земята и трептеше високо над балдахина на дърветата. Спомням си ужаса, който ме обхвана чак до костите, а после и паниката, която ме стисна за гърлото, когато непрогледният мрак ни обгърна. Спомням си как след няма и час от началото на пътеката се спънах в един череп. Коленичих да видя какво ме накара да се олюлея и макар че не можех да видя нищо, напипах празните очни ябълки, прокарах пръсти по гладката изгъркана кост.

Когато попитах чичо Джим какво е това, той отговори:

– Просто камък.

Дори на пет не беше лесно да ме заблудиш.

Това не беше последният скелет, на който се натъкнахме през трите години, които прекарахме в Черните земи, но когато се върнахме в цивилизацията, аз и страхът бяхме стари приятели. По онова време някой хищник можеше да скочи към гърлото ми, но аз нямаше дори да трепна. Командата можеше да прати реактивен самолет да пусне бомба върху къщата ни, но сърдечният ми ритъм щеше да си остане спокоен.

Когато си се ужасявал всеки ден като дете, не остава почти нищо, което да може да те уплаши като възрастен.

Освен може би неловките разговори.

По-скоро бих се изправила с голи ръце пред някоя пума, отколкото да се подложам на сконфузен разговор. Наистина.

– Къде отиваш?

По дяволите! Положих всички усилия да се измъкна от леглото, без да събудя компаньона си.

Гласът на младия редник е надебелял от сън и лек полъх на съблазнителна нотка. Приковавам поглед надолу, докато закопчавам дънките си. Знам, че е гол под тънкия чаршаф.

– О... Тъъ... Никъде. Просто се обличах, защото ми е студено – излъгвам аз и приглаждам предната част на черната си блуза без ръкав върху назъбената тъкан на дългия белег на левия си хълбок.

Изгарянията, които се спускат под колана ми и стигат до средата на бедрата ми, постоянно ми напомнят коя съм и защо не мога да остана в присъствието на този мъж повече от необходимото.

Казах му, че белезите са от злополука. Че когато съм била дете, ме е заляла една тенджера с вряла вода.

Това не беше стопроцентова лъжа.

Но ако знаеше какво прикрива осакатената плът, той едва ли щеше да я гали с такова безкрайно съчувствие.

– Върни се тук. Аз ще те стопля – обещава той.

Изписвам усмивка на устните си и го поглеждам в очите. Благ. Тъмнокафяви.

– Задръж си мисълта, става ли? Сега, след като така и така станах, трябва да отида до тоалетната. Ти каза, че е зад тъгъла?

Дали звучи така, сякаш се опитвам да го убедя прекалено много?

Мисля, че да, но нямам търпение да избягам. Късно е. Много след часа, до който бях обещала да се прибера. Трябваше да се отбия до селото, набързо да пийна нещо и да поз-

дравя едни приятели на празненствата за Деня на свободата. Не да правя секс с редник от Командата – не с кого да е, а точно с редник от Командата.

На Континента няма много неща, които си заслужава да празнуваме. Няма нито един от онези празници, които изглеждат така идилични, когато четеш за тях в историческите книги. И нека сме честни – навярно това цял куп Модифицирани хора да танцуват, да пият и да се чукат, за да отпразнуват годишнината от събитие, довело до тяхното собствено изстребление, е някаква извратена ирония. Но Модовете обичат да танцуват, да пият и да се чукат, така че... защо да не го правим при всяка възможност, независимо какъв е поводът?

– Нали няма да избягаш и да ме зарежеш? – Той пак се закача, но в гласа му има и лека нотка на нещастие. По дяволите! Знае, че се каня да се измъкна.

– Разбира се, че няма.

Преструвам се, че съсредоточено вдигам ципа на ботушите си, и решавам, че това е било ужасна идея. Опитвам се да не си създавам навик да скачам в леглото с когото и да било от Командата – военните на Континента – но временният характер на такива приключения е голям плюс. Войниците могат да напускат базата само три пъти годишно, а това означава, че отношенията с тях никога няма да бъдат нещо друго освен временни.

– Добре. Защото още не съм готов да те пусна – казва той с усмивка. На двайсет и пет години е и беше толкова нежен, когато ръцете му обхождаха тялото ми.

Ужасно ли е това, че не мога да си спомня името му?

Вдигам пушката си и прехвърлям ремъка през рамо. Забелязвам, че младият редник ме наблюдава.

– Какво?

– В този момент приличаш на нещо, което е сътворило въображението ми – казва той и прехапва долната си уста.

– Наистина ли?

– Да. В града няма момичета с оръжия.

Вярно. Няма. Това беше основната причина чичо ми да се настани заедно с мен в Район Зет – колкото може по̀ на запад. Това беше един от ценните райони, в които повечето хора се занимават с ранчерство и фермерство, а на гражданите е позволено да притежават оръжия. Разбира се, само регистрирани и под контрол. Не можеш да получиш разрешително без подробен изпит, който да докаже компетентността ти, но за мен това не беше проблем. Одобриха ме да нося оръжие, когато бях тринайсетгодишна. Аз съм повече от компетентна – повече, отколкото подозираха изпитващите. Чичо Джим ме предупреди да „го давам скромно“ в деня на изпита.

– В ранчото е много полезно – обръщам се аз към редника. – Всяка вечер идват бели койоти и се опитват да убият кравите ми.

Той се засмя.

– Трябва някой ден да дойда в ранчото ти и да видя какви ги вършиш там.

Това нехайно подмятане събужда подозренията ми. Защо иска да дойде в ранчото? Това невинна реплика ли беше, или трябва да се притесня?

Когато става въпрос за Командата, обикновено клоня към параноя, затова бързо отварям пътека и побутвам съзнанието му. Щитът му е по-дебел от стомана. Навярно бих могла да намеря пролука, ако се опитам достатъчно дълго време, но този щит е прекалено силен, за да го пробия веднага. И нищо чудно. Едно от първите неща, на които учат войниците като него, е как да се засланят от Модовете. И то с пълно право. Първичните не притежават засилени дарби. Не изпитват и физически признаци, когато някой проникне в мислите им, докато Модовете го усещат като електрически шок. Хора като него *трябва* да са нащрек.

Срязвам пътеката. Заслужаваше си да опитам. Единственият път, когато щитът му се разколеба тази нощ, беше,

след като се съблякохме, но тогава мислите му бяха амалгама от „Не спирай“ и „Да“.

Няма да лъжа: това подейства много добре на егото ми.

– Има ли някаква причина да вземаш пистолета си в банята? – Той вдига вежда.

– Всички регистрирани оръжия трябва постоянно да са у притежателя си – изрецитирах покорно едно изречение от наръчника, който всеки притежател на оръжие получава при сертифицирането си. – Пази ми мястото топло, веднага се връщам.

Няма да се върна веднага. Всъщност едва успявам да се спра да не изхвърча през вратата.

– Ще ти покажа къде е – предлага той.

Опитвам се да възразя, но той вече става от леглото и вдига панталона над стегнатите си хълбоци. Поне не носи тъмносинята униформа, която раздават от Командата. Не съм сигурна, че ако я носеше, щях да мога да се възбудя. С изключение на някое и друго случайно, подпомогнато от бира креватно приключение с някой редник, ненавиждам тези негодници, а повечето от тях ми отвръщат със същото. Те са посветени на задачата да изтребят хората като мен. Анормалните – така ни наричат. Или когато са във великодушно настроение – сребърнокръвните.

Единственият анормален тук е генерал Редън и неговата ирационална омраза към Модовете. Ние не сме молили да сме такива. Някаква безсмислена война отпреди сто и петдесет години освободи токсина, който ни направи такива. Нямахме избор.

Въпреки че всяка клетка в тялото ми копнее за бягство, позволявам на редника да ме изведе през вратата и да ме поведе по тъмночервения килим на коридора на втория етаж на хотелчето. Завиваме и продължаваме да вървим.

– Заповядай. – Като един истински джентълмен, той ми отваря вратата на банята.

– Благодаря. – Насилвам се да се усмихна пак. – Ще се срещнем в твоята стая.

– Ако се загубиш, викай и аз ще дойда да те спася, ясно?

В тоалетната заставам зад вратата и се вслушвам в шума от стъпките му. Затаявам дъх и издишвам дълбоко, докато чакам да се отдалечи. Отражението в огледалото показва, че бронзовата ми кожа се е изчервила, но това е нормална последица от секса. Очите ми разкриват колко съм нетърпелива. Снощи редникът няколко пъти ми направи комплимент за цвета им – меднокафяво със златистожълти точки.

Чичо ми твърди, че съм наследила очите на майка си, но аз не помня лицето ѝ и това ме притеснява. Когато ме отпрати, бях на пет – достатъчно голяма, за да имам конкретни спомени от нея. *Би трябвало* да мога да си спомня очите ѝ. Понякога си мисля, че си спомням гласа ѝ, усмивката ѝ, но никога не знам дали това не е просто моето въображение – дали просто не запълвам празнините.

Изчаквам още една минута, преди да изляза от тоалетната. Искам да се втурна тичешком навън, но трябва да мина покрай стаята му, за да стигна до стълбите. Ще трябва да вървя на пръсти.

Затаявам дъх, завивам зад ъгъла и предпазливо започвам да се промъквам по изтъркания килим. Наближавам края на коридора, когато виждам как се завърта топката на вратата му.

Докато тя се открехва сантиметър по сантиметър, аз действам инстинктивно, хвърлям се в най-близката стая и затварям вратата зад себе си.

Да връхлетя в стаята на непознат май не е много стратегическо, но трябваше да взема решението мигновено – и започвам да съжалявам безкрайно за него, когато една мускулеста ръка се обвива около гърдите ми.

– Не мърдай – казва мъжки глас.

Отново действам по рефлекс – юмрукът ми се стрелва нагоре и се забива в коравата му челюст.

Собственикът на тази челюст дори не трепва. Обезоръжава ме, преди да мога дори да мигна, и събаря пушката ми на пода. После ме завърта светкавично и ме притиска с гръб към вратата. Високото му тяло се премества заплашително близо. Ръката му е като стоманен прът между гърдите ми.

– Коя си ти, мамка му? – изръмжава той в ухото ми.

Сърцето ми се блъска в ребрата. Вдишвам рязко и облизвам пресъхналите си устни.

– Аз съм...

Но думите замират, когато вдигам очи към лицето му.

О...

Мисля, че съм избрала грешния кандидат за снощните дейности.

Този мъж е... невъобразимо привлекателен. Не помня някога да съм виждала по-привлекателен мъж, бил той човек или елф. За миг забравям всичко, загледана в кобалтовосините му очи, които се взират в мен изпод гъстите мигли. Косата му е черна, отметната назад, за да разкрие безупречни, симетрични черти, които сякаш са изваяни от камък. Силната му челюст е покрита с точно толкова наболи косъмчета, колкото трябва, а до тъгълчето на устата му има вдлъбнатина – трапчинка. Чудя се колко ли дълбока става, когато се усмихне, макар че, ако съдя по студения, опасен блясък в очите му, оставам с чувството, че той не се усмихва често.

– Ако си дошла да ме убиеш, не се справяш никак добре.

– Да те убия ли? – повтарям аз. Думите му ме стряскат и ме изтръгват от мислите ми. – Не съм дошла за това.

– Не си ли? – Чувам някакво дрънчене и осъзнавам, че е ритнал пушката ми настрана. С голямо усилие се спирам да не се хвърля след нея. – Промъкваш се в стаята ми посред нощ с оръжие и очакваш да повярвам, че имаш добри намерения?

– Вярвай каквото искаш. – Опитвам се да се изтръгна от хватката му, но напразно. Ръката му не помръдва. – Не съм дошла да те убия.

– Значи това е посещение от учтивост? – Езикът му се подава и овлажнява крайчето на устата му. Очите му заблестяват и се свеждат към деколтето, което се подава изпод силната му, притисната напреки на гърдите ми ръка. – Оценявам жеста, но нямам интерес. За тази вечер вече си получих своето. – Устните му се извиват в усмивка. – Можеше да се отбиеш по-рано, когато гостенката ми беше още тук. Можеше да си направим парти.

Ченето ми увисва.

– Ти сериозно ли? И към това не проявявам интерес. Искам да се скрия, нещастник такъв!

Той вдига вежда заинтригувано.

– От кого?

– Това не ти влиза в работата. Моля те, би ли си преместил ръката? Не мога да дишам.

– Не. И според мен си дишаш много добре.

Не е вярно. Нямам въздух. При всяко вдишване поемам неговия аромат – с нотки на бор, кожа и нещо леко тръпчиво. Струва ми се... ами... невероятен. А тялото му е просто неземно – той е едър, широкоплещест, с елегантно очертани мускули. Бицепсите му потръпват, докато ме държи на място. Обзалагам се, че изглежда фантастично без дрехи.

– Пусни ме! – заповядвам аз. – Съжалявам, че нахлух в стаята ти, но те уверявам, че не представлявам заплаха.

– Защо си въоръжена?

– Аз съм ранчерка. Имам разрешително за пушката.

Погледът му обхожда изпитателно лицето ми и за миг се спира върху устните ми. Макар че пулсът ми се разколебава под щателния му поглед, аз се опитвам да се възползвам от разсейването му, като вдигам коляно и се опитвам да го забия в слабините му. Той реагира, без дори да примигне – сграбчва ме за крака, преди да съм успяла да стигна до целта. В следващия момент вече съм тупнала по дупе. Костите ми се разтърсват, когато тежкото му тяло се стоварва върху мен. Дългите му крака ме притискат към пода, а ръката му

се забива напречно в трахеята ми. Сега наистина не мога да дишам.

Отчаяно се опитвам да си поема въздух, започвам да уд-
рям раменете му с две ръце, но той не трепва. Подигравателният му поглед се спира върху мен.

– Това не беше никак мило – измърморва той. – Как се прицели право в слабините!

Не мога да отговоря, защото той ми е отрязал въздушния поток. Отново замахвам немощно към него. Божове, колко е силен! *Мислех*, че съм умел боец. Чичо ми ме обучава от петгодишна. Но ето ме тук, просната по гръб и неспособна да направя каквото и да било, докато той ме смазва с тялото си.

Не, не е вярно. Мога да направя *нещо*.

Чичо ми ме научи на още един важен урок: в битка трябва да вземеш надмощие, все едно как. Когато става дума за мъже, има един абсолютно сигурен начин да го постигнеш.

– Не мога да кажа, че съжалявам – изхриптявам аз, – като се има предвид резултатът.

Гласът ми е дрезгав от липса на кислород.

Неговият е изпълнен с подозрителност.

– Резултатът ли?

– Ти си тук, върху мен.

Усмиввам му се леко, без извинение, и забелязвам как по лицето му за миг преминава страст.

– Тази поза не ми се струва никак лоша – добавям аз и някак си успявам да вдишам, макар и мъничко. – Преди малко не проявявах интерес, но сега...

Размърдвам бедра в знак на покана.

Той се вцепенява и разтваря устни. За един кратък миг хълбоците му отговарят със същото. Долната част на тялото му леко се размърдва.

А после той избухва в смях.

– Не беше никак зле! – Доближава устни до ухото ми и пулсът ми започва да прескача. – Ако те оставя да станеш,

обещавах ли да не пускаш в действие нито ръцете, нито коленете си?

– А *ти* обещавах ли? – трснах се аз.

Той се отмества от мен и отива да вдигне пушката ми. Все още се подсмивва. Аз се изправям и възмутено оправям ризата си, докато го наблюдавам как оглежда серийния номер. Възползвам се от възможността най-накрая да огледам стаята, в която се намирам, но няма нищо за гледане. Чаршафите са смачкани, навярно благодарение на това, което той и неговата „компаньонка“ са правили по-рано. Не знам дали ревнувам от момичето, или – предвид целия чар, който демонстрира той – го съжалявам.

На нощната масичка има комуникатор, на червения фотьойл пред прозореца е праметнато черно сако, а до вратата виждам чифт черни ботуши. Това е всичко. Нищо друго, което да ми даде някаква представа кой е той. По-рано не го видях да празнува на площада заедно с другите – странно. Защо е в Хамлет, ако не за Деня на свободата? Рядко се случва пътници случайно да минат оттук. Всичко на запад от Район Зет е под водата, а на брега няма никакви общности. Всеки път, когато Компанията се опита отново да построи поселения там, идва поредното земетресение и унищожават цял град или село.

Отново поглеждам към него и се опитвам да прочета мислите му, но той е силно заслонен. Интересно! Повечето Първични нямат щитове или ако имат, е лесно да ги пробиеш. Което означава, че този мъж е или Модифициран, или редник, или цивилен Първичен, който по някаква загадъчна причина е овладял изкуството да защитава мислите си.

Той задържа пушката ми в способната си ръка, но не я насочва към мен. Просто стои и ме наблюдава с неговите опасни сини очи.

– Няма ли вече да вкараш серийния номер в комуникатора си, за да можеш да потвърдиш, че не съм убийца и мога да продължа да си живея нормално?